

Scutecele nou-născutului

Două mâini înfășoară strâns scutecele imaculate ca zăpada în jurul trupului nou-născutului. Probabil că pânțelele mamei a fost cel mai strâmt loc cu putință de pe lumea asta, de vreme ce asistenta strânge scutecele cu putere, îngrijorată că nou-născutul s-ar putea prăbuși în orice clipă în spațiul nou, necunoscut și fără limite în care-și făcuse apariția.

E ființa ce trage pentru prima dată aer în plămâni, ființa ce nu știe cine sunt cei din jurul ei, unde se află și ce tocmai a început. E cel mai mic dintre cei mai mici pui de animal, mai slab și mai neajutorat decât un puișor de pasăre sau un cățeluș abia venit pe lume.

Palidă din cauză că pierduse foarte mult sânge, femeia privește pierdută fața scăldată în lacrimi a micii făpturi. Ea, care nu știe ce trebuie să facă ca s-o oprească din plâns, cea care cu puțin timp în urmă trecuse prin dureri insuportabile, ia în brațele sale copilașul înfășat în scutece și-l strânge la piept.

Brusc, copilașul se oprește din plâns – datorită unui miros anume sau poate pentru că încă îl mai leagă ceva de ființa ce-l ține în brațe. Atrăși de glasul ei, ochișorii negri ai micii făpturi ce nu pot desluși imaginile din jur se îndreaptă spre fața femeii. Nici ea, și nici copilul nu-și dau seama ce se întâmplă, dar *încă* sunt legați unul de celălalt de mirosul de sânge ce apasă greu peste liniștea dintre ei, peste trupurile lor despărțite doar de scutecele albe.

Cămășuța bebelușului

Am aflat că primul copil pe care mama mea l-a adus pe lume a murit la două ore după naștere.

Mi s-a spus că era o fetiță cu fața albă și rotundă ca prăjiturile făcute din pastă de orez. Era foarte frumoasă, cu trăsăturile bine definite, chiar dacă venise pe lume prematur, la șapte luni, și avea trupul foarte mic. Mama mi-a zis că nu va putea uita

niciodată clipa în care fetița și-a întors fața spre ea, privind-o cu doi ochișori negri ca niște tăciuni.

Pe atunci, părinții mei locuiau într-o căsuță izolată, într-un sat unde tatăl meu începuse să predea la o școală primară. Într-o dimineață, mamei i s-a rupt apa. Cum mai era mult până să-i vină sorocul, întâmplarea a luat-o pe nepregătite. Singurul telefon public din sat era în stația de autobuz, în fața unei mici prăvălii, la douăzeci de minute de casă. Tata urma să se întoarcă de la școală abia peste șase ore.

Venise iarna și căzuse primul îngheț. Mama, care avea pe-atunci douăzeci și doi de ani, se târî cu greu spre bucătărie și reuși să facă ce știa din auzite: fierse niște apă în care dezinfectă o foarfecă. Răscolind prin cutia în care ținea ace, papiote și alte mărunțișuri, dădu peste o bucată de pânză albă, îndeajuns de mare cât să poată încropi o cămășuță pentru copilă. Chinuită de contracții groaznice și cuprinsă de teamă, mama cusu cămășuța cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraz. După ce termină de cusut, scoase un cearșaf cu gândul să facă un scutec din el, îndurând cu greu contracțiile din ce în ce mai dese și mai puternice.

În cele din urmă, mama născu fără nici un ajutor, tăind singură cordonul ombilical ce o lega de fetiță. Îmbracă trupul mic și firav, plin de sânge, în cămășuța pe care tocmai o terminase de cusut.

Te implor, nu muri! Te implor, nu muri! repeta întruna în șoaptă, ținând în brațe trupul mic și firav al copilășului ce scâncea cu glas stins. Ca prin minune, după o oră, pleoapele fetei s-au deschis brusc. Când ochii ei i-au întâlnit pe cei negri ai fetei, mama a început din nou să murmure disperată: *Te implor, nu muri! Te implor, nu muri!*

După încă o oră, fetița s-a stins din viață. Ghemuită pe o parte, pe podeaua bucătăriei, mama strânse la piept trupul fără suflare al fetei, până când răceala corpului ei firav i-a pătruns prin carne și oase, secându-i lacrimile.

Luna plină din orez

În primăvara anului trecut, când am participat la o emisiune difuzată la un post de radio, am fost întrebată dacă în copilăria mea s-a întâmplat ceva special, ce mi-a dat un profund sentiment de tristețe.

Moartea surorii mele a fost primul lucru care mi-a venit în minte, o poveste în al cărei labirint am crescut, o poveste despre cel mai neajutorat pui de

animal dintre toate câte există, cea a unui copilăș cu chip frumos, rotund și alb ca prăjiturile din orez, în formă de lună plină¹. Am realizat că venisem pe lume și crescusem în locul în care ea murise.

Prăjiturile din orez, rotunde ca discul unei luni pline, mi-au stârnit curiozitatea încă din copilărie. Aveam să aflu mai multe despre ele pe la șapte ani, când am ajutat și eu la pregătirea prăjiturelelor în formă de semilună². Din pasta albă, făcută din făină de orez, am modelat cu degetele mele semiluni care, înainte să fie fierte la abur, arătau ireal de frumoase, de parcă n-ar fi fost de pe lumea asta. Însă când le-am văzut puse pe farfurie, amestecate cu ace de pin, am fost foarte dezamăgită. Micile semiluni erau gustoase, lucind sub pojghița aromată de ulei de susan, însă, deformate din cauza căldurii și

¹ În original *daltteok* – prăjituri coreene tradiționale, mici și rotunde, făcute din făină de orez, fierte în apă sau la abur și ornate cu petale de flori și frunze mici.

² În original *songpyeon* – prăjituri coreene tradiționale în formă de semilună, făcute din același aluat ca *daltteok*, fierte la abur pe un pat de ace de pin și cu diverse umpluturi. Sunt servite, de obicei, în timpul *Chuseok*, o sărbătoare ce are loc în a cincisprezecea zi a lunii a opta (după calendarul lunar tradițional), în care se comemorează sufletele celor trecuți în neființă.

a aburului din ceaunul în care fierseseră, se transformaseră în ceva cu totul diferit de pasta nefiartă de orez, atât de delicată și de frumoasă.

Încercând să răspund la întrebare, am realizat că lunile albe și pline făcute din orez despre care îmi vorbise mama erau, de fapt, micile discuri din pastă înainte să fie puse la fiert. În amintirile mamei mele, fața micii făpturi fusese la fel de albă și pură ca ele. Erau gânduri și imagini ce apăsau din greu pe pieptul meu, sufocându-mă.

Nu am spus nimic din toate acestea în studioul de la radio. În schimb am vorbit despre câinele pe care l-am avut în copilărie. Am povestit despre cățelul alb care a murit în iarna în care am împlinit cinci ani. Pe jumătate Jindo¹, cățelul meu a fost unul neobișnuit de inteligent. Încă păstrez o fotografie alb-negru ce surprinde profunda afecțiune dintre noi, dar, pe cât de ciudat sună, nu mi-l pot aminti viu. În schimb, dimineața în care a murit, blănița lui albă, ochii negri ca tăciunii și nările încă

¹ Rasă de câine înregistrată oficial în anii '60 ca patrimoniu național al Coreei de Sud.

HAN KANG

umede sunt singurele lucruri care mi-au rămas vii în memorie. De la moartea lui n-am mai putut suporta câinii – o aversiune care mă însoțește până în ziua de azi. Sunt incapabilă să întind mâna și să mângâi un cățel, ciufulindu-i blana de pe gât și spate.